

тоя да украсява страната с църкви и манастири, да дарява светите обители и да насърчава благочестието...

Затворила бе завинаги очи Анна...

Благочестивата, христорлюбивата. Сестрата на света Елисавета Венгерска... Нима и тя не бе светица и мъченица? Не беше ли погубила живота си, като се бе грижила за болните в своята престолнина? Не бе ли останала тя докрай вярна на дълга си, като закрилница и майка на своите люде?

Княз Иона и куманските вождове дойдоха, паднаха на колене, посипаха главите си с пепел, нададоха диви и страшни викове. Ансо дьо Кайо изтича от шатрата си, прегърна царя, помъчи се да го накара да говори, да се изтръгне от страшното си вцепенение, да заплаче, да промълви поне една дума. Бароните се тълпяха на десетина крачки от тях, бледни, изплашени, настръхнали. Каква бе тази напасть, какво бе това наказание, какво щеше да стане сега?

Облаците бързо минаваха и заминаваха пред жълтия лик на месеца, като го забулваха с прозирната си, синкава мрежа. Неспокойни и разтревожени, конете цвилеха дълго и продължително, усещайки вълнението на господарите си.

В ума на Асена можа да се образува само една мисъл:

Анна...

И той не можеше да отиде по-далеч от нея.

Защо тя трябваше да бъде изкуплението? Тя - най-невинната от всички?

Страшно <sup>Безмис</sup> ~~бе~~ божие наказание.

И изведнъж той разбра. Това бе знакът! Това бе ядуваният знак!

И колко безмислено жесток.

Сянка от живот трепна по лицето на царя. В очите му се възвърна разум. Той се обърна. Подири нещо. Посочи с ръка. Ала все още от устата му не можеше да се отрони дума.